

Den svenska vänstern och kriget i Ukraina

Artikelsamling

Innehåll

Introduktion.....	1
Jan Czajkowski: Ukrainas fel? Om Internationalens bankrutt	2
Jan Czajkowski: Proletären och Majdanrevolten	6
Anders Nordström: Reflektioner kring SP:s uttalande om Ukraina.....	10
Jan Czajkowski: Vänstern i väst vet alltid bäst	13

Introduktion

På Marxistarkivet finns en speciell avdelning – [Debatt om Ukraina](#) – med debattinlägg, främst från den svenska debatten, men även med ett flertal internationella bidrag.

Bland de svenska debattörerna bör särskilt nämnas Jan Czajkowski (JC). Sex av artikelsamlingarna innehåller bidrag av honom, varav de flesta handlar om Internationalens och Socialistisk Politik's Ukraina-bevakning och -linje.¹ I debattavdelningen finns även inlägg av undertecknad.

Tre av artiklarna nedan är skrivna av JC, men bara den första gäller Internationalen. Den andra är en kritik av Proletärens historieskrivning av den s k Majdanrevolten 2014, medan den tredje handlar om vänstern och Ukraina mer allmänt (och publicerades ursprungligen i *Flamman*).

Den återstående artikeln är en kritik en SP-resolution om Ukraina, skriven av Anders Nordström. Hans inlägg, liksom de första två ovannämnda JC-artiklarna är från *Ukraina-solidaritets* Facebook-sida.

Några ord bör här sägas om JC:s artikel ”Proletären och Majdanrevolten”.

I Proletären hänvisade f d KP-ordföranden Anders Carlsson till den kanadensiska statsvetaren Ivan Katchanovski, som drivit hypotesen att en hel del av de som dödades vid skottlossningen i Kiev den 20 februari 2014 i själva verket sköts av högerextremistiska krypskyttar i stället för säkerhetsstyrkorna.²

Katchanovskis uppfattning, som bl a redovisas ganska utförligt i den 2015 till svenska översatta boken *Frontlinje Ukraina* av Richard Sakwa (2015), har kritiserats skarpt av många andra Ukraina-specialister, fast det nämner inte AC (eller Sakwa). Eftersom det är en mycket tvivelaktig uppgift som är vanlig bland pro-ryska skribenter, så har Marxistarkivet översatt en artikel (ur en bok som kommer ut senare i år) som tittar närmare på dessa uppgifter och vilka

¹ Den senaste artikelsamlingen (innan denna) publicerades i januari; [Jan Czajkowski om kriget i Ukraina och Gaza](#)

² Proletären skriver:

”Men redan från början stod det klart att det inte bara var säkerhetsstyrkorna som sköt. Skott avlossades också från närliggande byggnader, kontrollerade av Svoboda, Högra sektorn med flera högerextrema organisationer.

Detta bekräftas av den ukrainske forskaren Ivan Katchanovski, verksam i Kanada, som i en sammanställning av filmer och annat tillgängligt material konstaterar existensen av krypskyttar. Katchanovski drar av detta slutsatsen att massakern på Självständighetstorget kan ha varit en ”falsk flagg-operation” i syfte att störta den valde presidenten Viktor Janukovyjtj.”

bevis för och emot som finns, se: [Skjutningarna på Majdan: Konspirationsteorier och obesvarade frågor](#) av den amerikanske historieprofessorn William Jay Risch.

Noter och lästips nedan har tillfogats av undertecknad.

Martin F

Jan Czajkowski: Ukrainas fel? Om Internationalens bankrutt

Ur *Ukraina-solidaritet* (Facebook) 27/1 2024

Varför detta inlägg?

Den som följt Ukraina-Solidaritets Facebooksida under längre tid har kanske lagt märke till att det varit många inlägg som har kritiserat den linje som Socialistisk Politik (SP) och dess tidning *Internationalen* drivit när det gäller kriget i Ukraina. Anledningen är framför allt att några av oss som startat detta forum har en bakgrund i SP, och därför haft anledning att följa deras politik särskilt kritiskt. Men egentligen kan *Internationalen* sägas representera en stor del av den utomparlamentariska vänstern i Sverige. Tidningar som *Offensiv*, *Proletären* och *Revolution* har haft en snarlik politisk inställning, där man strävat efter att skjuta över ansvaret för Rysslands imperialistiska krig på Ukraina, genom att påstå att Ukraina, USA och NATO egentligen är nästan lika skyldiga som Ryssland.

Och även om man i allmänhet samtidigt pliktskyldigt säger att ”detta inte ursäktar Rysslands angreppskrig”, så är det precis vad man i sin press gjort – man har oftast framställt det som att Putin pressats att agera mot Ukraina på grund av NATO:s påstått kvävande inringning av Ryssland. Att påståenden som dessa har tillbakavisats gång på gång – av historiska fakta, genom politisk och militär analys, i artikel efter artikel – har ingen betydelse för dessa förståsigpåare, som från början bestämt sig för att om deras karta och verkligheten skiljer sig åt, så är det alltid deras gamla vanföreställningar som gäller.

I likhet med andra konspirationsteoretiker är ledningen för dessa grupperingar faktaresistent och ointresserade av andra källor än dem som ytterst hämtar sin näring från de ryska trollfabrikerna. Att diskutera med dem är som att hålla vatten på en gås, eller kanske snarare en hel liten flock av dumma gäss.

Nu är det inte så att alla medlemmar i dessa organisationer är lika enkelspåriga. Flera medlemmar i SP har opponerat sig mot den katastrofala linje som ledningen och redaktionen drivit i *Internationalen*, där man i princip helt undvikit att skriva om de ryska krigsförbrytelseerna, samtidigt som man ivrigt återgivit uppgifter som svartmålar Ukraina, oftast utan någon källkritik alls.

På SP:s nationella konferens i november tog en majoritet ställning för solidaritet med Ukraina och en förbättrad bevakning av kriget.

Men av detta blev inte mycket. Man kan säga att resten av 2023 bekräftade att *Internationalens* Ukrainabevakning fortfarande var bankrutt, inte minst genom Anders Karlssons artikel i nr 50/2023 som behandlas nedan. Dagarna efter publiceringen skickade Göran Högberg och undertecknad ett svar till det som Karlsson i sin artikel skriver om Ukraina, men än så länge har detta svar inte publicerats. Jag har i texten nedan arbetat om texten och lagt till en del som vi utelämnade från vårt inlägg av utrymmesskäl.

Och som ett försenat brev på posten gick hela tidningen bankrutt vid nyår. De ändrade reglerna för presstöd i Sverige från 2024 slår hårt mot de små politiska tidningarna och ledde

till att Internationalen försattes i konkurs. Slut med papperstidningen, uppsägning av journalisterna. Man försöker nu att återskapa en nätupplaga av tidningen, men hur den kommer att se ut framöver är fortfarande oklart.

Anders Karlsson om Ukrainas ”misstag”

När Anders Karlsson i Internationalen 50/2023 försöker motivera varför Sverige inte ska gå med i NATO halkar han även in på argument om hur Ukraina och NATO bäddat för Rysslands angreppskrig mot Ukraina.

Oavsett hur illa vi än tycker om Rysslands invasion av Ukraina måste vi kunna resonera seriöst kring det, men sedan 24 februari förra året är den typen av diskussion som bortblåst. Men bör inte denna invasion primärt ses som något vars orsaker bottnar i hur relationen Ryssland-Ukraina utvecklats till det sämre ända sedan den västvänlige Jusjtjenko kom till makten i Kiev 2004, en konflikt som förvärrades av NATO:s expansion österut, och att dörren öppnades för ett eventuellt framtida ukrainskt medlemskap i Nato?

Anders Karlsson noterar inte att Jusjtjenko valdes efter omfattande protester mot valfusk och bars fram av en bred folklig mobilisering.³ Hotet mot det alltmer auktoritära styret i Ryssland handlar om hur ett öppet demokratiskt samhälle som Ukraina blir en farlig kontrast till det ryska kleptokratiska systemet.

Ett medlemskap i NATO hade sannolikt aldrig blivit aktuellt för Ukraina utan den ryska aggressionen. Istället pressades Ukraina av USA att lämna över de gamla sovjetiska kärnvapnen till Ryssland, med löfte om bevarad territoriell och politisk självständighet. Detta garanterades av Ryssland, USA och Storbritannien i Budapestöverenskommelsen 1994. Men ett nästan helt avrustat Ukraina sveks av stormakterna. Ryssland bröt avtalet genom sin olagliga annektering av Krim och den lågintensiva krigföringen i östra Ukraina från och med 2014, och garantierna från Budapest visade sig i praktiken vara av noll och intet värde.

Skräcken för att den nyvunna nationella friheten efter Sovjetunionens upplösning skulle krossas av en upprustad rysk imperialism ledde till att andra forna östblocksländer krävde att få bli medlemmar i NATO. Drivkraften till denna expansion kom inte från västmakterna, utan från de länder som av egen bitter erfarenhet anade att det ryska imperiet än en gång skulle komma att hota deras suveränitet.

Det kan vara på sin plats att påminna om att Putin träffade NATO:s generalsekreterare strax efter att sju nya östeuropeiska stater accepterats som medlemmar 2004. Protesterade Putin? Nej, han framhöll att ”varje land har rätt att välja det alternativ det betraktar som mest effektivt för att trygga den egna säkerheten”. Ett år senare uttalade sig den ryske utrikesministern Sergej Lavrov angående Ukrainas och Georgiens rätt att ansluta sig till NATO. I en intervju med den tyska affärstidningen Handelsblatt sa han: ”Det är deras val. Vi respekterar varje stats rätt – inklusive våra grannars – att välja sina egna partners, att själva bestämma vilken organisation de vill ansluta sig till.”⁴

Men bara några år senare tilltog den ryska ledningens utveckling mot en alltmer högerextrem nationalism. Efter den ryska invasionen av Georgien 2008 har den ryska propagandan systematiskt trummat ut att NATO hotar Rysslands existens. Fram till dagens idéer om att det ”stora fosterländska kriget” nu måste upprepas för att annektera det ”nazistiska” Ukraina. Ukraina ska åter bli en del av det ryska imperiet.

³ Vid presidentvalet 2004 gick Jusjtjenko till val med löften om att bekämpa den utbredda korruptionen, förbättra relationer till väst m m. Under valkampanjen förgiftades han. Han överlevde, hans ansikte blev vanställt, men han vann valet. Se https://sv.wikipedia.org/wiki/Viktor_Jusjtjenko.

⁴ Handelsblatt den 2 januari 2005.

Karlsson och neutraliteten

Karlsson fortsätter:

Hade inte också detta krig kunnat undvikas om det ingåtts ett avtal om Ukrainas neutralisering, precis som det gjordes med Österrike efter Andra världskriget? Eller om inte Nato blankt vägrat att diskutera de framlagda ryska säkerhetsförslagen tiden före invasionen av Ukraina?

Karlsson förespråkar alltså en tuffare linje mot Ukraina än den som Putin och Lavrov stod för 20 år tidigare. Vad folket i Ukraina ansett i neutralitetsfrågan är för Karlsson ointressant. Före Rysslands annektering av Krim var det mindre än 20 procent av den ukrainska befolkningen som var anhängare av NATO-medlemskap. Efter den fullskaliga invasionen i februari 2022 är en bra bit över 80 procent för anslutning till NATO. Men orsakerna till denna omsvängning är alltså inget som Karlsson funderar över.

Österrike, som han nämner ovan, är för övrigt ett intressant exempel. Neutraliteten var inte i första hand ett val som österrikarna gjorde själva. Den var i själva verket ett villkor för att få självständighet 1955 från de fyra segrarmakter som ockuperade Österrike efter andra världskriget – Sovjetunionen, USA, Storbritannien och Frankrike.

Karlsson kunde ju också ha nämnt Finland. Den så kallade finlandiseringen innebar att Sovjetunionen tack vare fredsvillkoren med Finland i stor utsträckning genom olika påtryckningar kunde sätta ramar för den finska yttrandefriheten och utrikespolitiken.

Tydligen anser Karlsson att såväl Ukraina som Sverige borde acceptera liknande eftergifter gentemot dagens Ryssland. Och att det kanske var fejt av Finland att inte fortsätta att hävda sin neutralitet gentemot sin stora granne, längs den 134 mil långa gemensamma gränsen.⁵

Att Ukraina så sent som en månad efter den fullskaliga invasionen vid samtal med Ryssland i Turkiet sa sig vara beredda att diskutera militär neutralitet för att få slut på kriget, det är inte heller något som Karlsson tycker är värt att tala om.

Och inte heller att Putin alltså när det faktiskt kom till kritan inte var intresserad av att diskutera neutralitetsfrågan med Ukraina. Därför att kriget för honom handlar om att *annektera* det ”Lillryssland” som enligt honom helt saknar existensberättigande annat än som en del av det ryska imperiet.

Karlsson skriver vidare:

Eller om inte Nato blankt vägrat att diskutera de framlagda ryska säkerhetsförslagen tiden före invasionen av Ukraina? Och trots allt är inte Sverige Ukraina och Gotland är inte Krim. Visst går det att peka på rysk stormaktschauvinism inom dess närområde. Ett exempel är hur ryska trupper understödde den auktoritära regimen i Kazakstan månaderna före den ukrainska invasionen.

Det är talande att när Karlsson går med på att ”rysk stormaktschauvinism” existerar, så nämner han det inte i samband med annekteringen av Krim och Donbass som Putin nu hävdar kommer att vara delar av Ryssland för evig tid. Inte heller tar han upp hur Ryssland i praktiken har ockuperat delar av Georgien och Moldavien sedan flera år tillbaka. Eller hur Putins språkrör i statlig rysk TV fortsätter argumentera för ett återupprättande av det gamla imperiets

⁵ Anders K. accepterar uppenbarligen den typ av resonemang som framförs av ”realister” som John Mearsheimer och som ser enbart maktpolitiskt på internationella relationer: Stormakters intressen står över mindre staters intressen, dvs man måste godta att de påtvingar sin vilja på omgivande stater, dvs man accepterar att världen delas upp i *intressesfärer* (mellan stormakter) och glömmet eller förtränger att sådana bevarar och stärker ojämlika, förhållanden och försvårar nationell och social frigörelse.

gränser, och uppmanar till krig inte bara mot Polen och Baltikum, utan även förespråkar kärnvapenattacker mot huvudstäderna i väst.

Att det inte finns något omedelbart hot mot Sverige handlar snarast om att kriget mot Ukraina på ett sätt som överraskat världen har demonstrerat den ryska arméns inkompetens, låga moral och teknologiska efterblivenhet. Men om den ryska fascistoida regimen lyckas hålla sig kvar vid makten vet ingen vad man kan komma att försöka sig på i framtiden. Uppenbart är att det inte är viljan som saknas när det gäller eventuella framtida erövringar.

Och hur var det då med ”de framlagda ryska säkerhetsförslagen” som Ryssland lade fram två månader före den fullskaliga invasionen och som Karlsson säger att NATO blankt vägrade diskutera?

Att NATO vägrade diskutera avtalsförslaget är inte sant. USA:s biträdande utrikesminister Karen Donfried förklarade att USA var beredda att inleda samtal om förslagen, men att en del av dem var ”oacceptabla”. NATO:s generalsekreterare Jens Stoltenberg sa att alliansen önskade en ”meningsfull dialog” med Ryssland och att han planerade att sammakalla ett möte med NATO-Rysslands-rådet snarast möjligt.

Det som Ryssland lade fram den 17 december 2021 var för övrigt inte ett ”säkerhetsförslag”, utan ett färdigt avtal som man krävde att NATO-länderna ställde sig bakom. Det är anmärkningsvärt att Karlsson två år efteråt inte har förstått att detta ultimatum enbart var avsett som en förberedelse för den planerade fullskaliga invasionen, som ett sätt att hjälpa Putins papegojor i väst att motivera sitt motstånd mot Ukrainas sak. Men Karlsson är ett levande exempel på att Putins bedrägeri lyckades lura en del.

I avtalsförslaget från Ryssland krävs att NATO inte placerar några styrkor eller vapen i de länder som anslutit sig till alliansen efter maj 1997 – vilket innebär samtliga östeuropeiska medlemsländer. Då bör man känna till att NATO vid denna tidpunkt hade förbundit sig att inte permanent stationera stridsförband eller kärnvapen i de nya medlemsländerna. Denna princip upprätthöll man också under 17 år, fram till den ryska annekteringen av Krim 2014. Därefter har NATO stationerat mindre styrkor i de baltiska länderna och Polen.

Men Karlsson anser uppenbarligen att erövringen av Krim och den ryska aggressionen mot Donbass inte på något sätt borde ha besvarats av NATO. Att Baltikum och Polen kunde ha lämnats åt sitt öde. Att befolkningen i Östeuropa självklart borde tillhöra den ryska buffertzonen, för så har det ju varit sedan andra världskrigets slut. Och givetvis innehöll de ryska ”säkerhetsförslagen” ingenting om att Ryssland skulle begränsa närvaron av sina egna förband vid den västliga gränsen, i utbyte mot kraven om att dra bort de begränsade NATO-förbanden från Östeuropa.

Idag kan vi se hur det ekonomiska och militära stödet till Ukraina från väst vacklar betänkligt. USA:s stödpaket ser ut att frysa inne och om knappt ett år kan USA komma ha en president som står på Putins sida. Även i Europa har Ryssland lyckats splittra den skenbart enade fronten till stöd för Ukraina.

Talet om ”proxykrig” i Ukraina som en stor del av vänstern i väst, inklusive Internationalen, tidigare hävdade pågår mellan Ryssland och USA/NATO, och där kriget skulle ha framprovocerats av väst, framstår om man tar av sig sina skyggglappar som det struntprat det alltid varit.

Idag borde ingen kunna missa att Ukraina när det kommer till kritan tyvärr står ensamt. Tack vare hängivna antiimperialister som Trump och Orban... och de andra ”fredskämparna” i väst.

Det kan tilläggas att Karlssons inlägg inte är något olycksfall i arbetet. Redan några veckor innan den fullskaliga invasionen försvarade han samma ståndpunkter, och efter två år av krig har han inte dragit några lärdomar.

Peter Widén om Ukrainas ”medansvar”

I nättidningen *eFolket* skriver Peter Widén, en annan ledande SP:are, den 9 januari i år:

När det gäller Ukraina har vi ett sammansatt krig. Delvis är det ett legitimt försvarskrig från Ukrainas sida även om upptakten till kriget varit sådant att ansvaret också legat på den ukrainska sidan. Vi vet att man inte får säga dylikt i Tidölagets Sverige, men situationen är nu så allvarlig att sanningen inte får sopas under mattan. (<https://efolket.eu/den-svenska-krigsmakten-ar-nu-ett-tjanstvilligt-verktyg-i-usas-och-natos-hander/>)

Vi känner igen ordvändningarna – det var ju så rasister alltid brukade säga, att man inte får säga sådant i Sverige, innan det blev officiell regeringspolitik att hetsa mot invandrare. Widén känner sig orättvist ignorerad, men han hoppas väl på att den ”tysta majoriteten” i Sverige så småningom ska göra hans åsikter mer rumsrena. Kanske genom en sådan rödbrun allians som vi under kriget mot Ukraina har sett växa fram i länder som Tyskland och Italien? ⁶

Widén skriver alltså uttryckligen att ”ansvaret också legat på den ukrainska sidan”, dock utan att precisera var den ukrainska sidans ansvar ligger.

Men vi anar ungefär vad han menar – att ukrainarna haft fräckheten att fortsätta hävda sitt oberoende och kräva att Ryssland lämnar de ukrainska områden som de ockuperat under tio år.

Jan Czajkowski: Proletären och Majdanrevolten

Ur *Ukraina-solidaritet* 26/2 2024

Ett av språkrören för det ryska narrativet om Ukraina är sedan länge den stalinistiska *Proletären*, organ för *Kommunistiska Partiet*, före detta *KFML(r)*. När tidningar som *Proletären* söker argument till varför Ukraina inte är värt vårt stöd hamnar de ofelbart i knät på Putins supportrar – exempelvis gamla avdankade NATO-militärer som gärna tjänar en extra slant från ryssarna genom att propagera Rysslands bild av kriget.

I tidningens senaste nummer 22 februari återberättar Anders Carlsson den putinistiska vinklingen av Majdanrevolten 2013-2014, <https://proletaren.se/artikel/majdankuppen-2014-en-bakgrund-till-ukrainakriget>:

Det var den 22 februari 2014, nästan på dagen åtta år före det att Ryssland inledde sin så kallade militära specialoperation i Ukraina. Denna dag tvingades Ukrainas folkvalde president Viktor Janukovyč fly från Kiev sedan beväpnade nazister intagit regeringsbyggnaderna i huvudstaden. Enligt det västerländska narrativet representerar Janukovyč flykt kulmen på en folklig resning, inledd hösten 2013 genom protesterna på och ockupationen av självständighetstorget Majdan i centrala Kiev. I sammanhanget missbrukas rentav ordet ‘revolution’. En närmare granskning av fakta visar på något helt annat. I verkligheten handlade det om en statskupp, initierad av provästliga delar av den ukrainska oligarkklassen, finansierad av USA och verkställd av de nazistiska stormtrupper som stod till dessa krafters förfogande.

⁶ Se: [Farliga förbindelser för den nya fredsrelsen i Tyskland](#) och [Ett årtionde av radikaliserings på högerkanten](#)

För att få berättelsen att hålla ihop påstår Carlsson att ”beväpnade nazister” tvingade Janukovyj att fly från Kiev den 22 februari efter att ha blivit avsatt av parlamentet. Sanningen är att Janukovyj flydde till Charkiv *dagen innan*, den 21 februari, eftersom han insåg att han inte längre hade stöd ens bland sina tidigare anhängare. Polisen i Kiev hade då upphört med bevakningen av regeringsbyggnaderna, efter massakern den 20 februari.

Den 22 februari konstaterade det ukrainska parlamentet att presidenten redan hade flytt från sin post och förklarade honom enhälligt för avsatt. Beslutet inkluderade samtliga närvarande ledamöter från Janukovyjs eget parti. Om detta är en ”kupp” är det förmodligen den enda kupp som någonsin förekommit i historien som består i att ett enhälligt parlament i efterhand konstaterar ett faktum.⁷ Att Putins vänner i den västliga vänstern fortsätter upprepa hans påståenden om en ”kupp” vittnar bara om deras oförmåga att hitta på några egna, trovärdiga argument.

Att ”kuppen” dessutom enligt Carlsson varit finansierad av USA eftersom vice utrikesminister Nuland ”erkänt” att man givit ett stort demokratibistånd till Ukraina är även det en del av den ryska mytbildningen.⁸

Det som börjat som en protest på Majdantorget mot att Janukovyj övergivit avtalet med EU utvecklades under hösten 2013 alltmer till en manifestation mot landets korrupta ledning, mot ojämlikheten i landet och mot det brutala polisvåldet som riktades mot demonstranterna. Att massakern den 20 februari 2014 skulle ha genomförts av demonstranterna själva, som Carlsson påstår med hänvisning till Katchanovski, är påståenden utan substans, vilket visats av dem som kritiskt granskat hans utredning.⁹

Det partiväsen som uppstod i Ukraina efter självständigheten har knappast stora likheter med länder som Sverige. De största partierna har alltid uppstått kring någon enskild oligark eller galjonsfigur som efter att de fått makten snart avslöjat sig oförmögna att lösa några av landets problem, varefter det politiska stödet för dem snart försvunnit. Zelenskyjs kometkarriär från skådespelare till president är bara det senaste exemplet. Janukovyj var i grunden avslöjad när han kastade in handduken.¹⁰

Carlsson tar upp att 16 partier i Ukraina har förbjudits sedan den fullskaliga invasionen, däribland *Ukrainas kommunistiska parti*. Alla de partier som förbjudits sedan Rysslands fullskaliga invasion har haft nära band till regimen i Ryssland eller organiserat proryska separatister med bas i östra Ukraina. Flera av dem har haft ”kommunist” eller ”socialist” i partinamnet, men har i de fall de över huvud taget fortfarande existerat stått för en nyliberal högerpolitik.¹¹

Bara ett parti av dem som förbjudits var representerat i parlamentet – *Oppositionsplattformen – För livet* som hade 43 platser (av totalt 450). Men redan en vecka efter förbudet hade det förbjudna partiets ledamöter ombildat sig till två organiserade parlamentsgrupper, vilket

⁷ Vid omröstningen, som skedde på eftermiddagen den 22 februari, röstade *alla* närvarande – 328 av totalt 447 – för att avsätta Janukovitj, inklusive ledamöterna från Janukovitjs Regionernas parti och kommunistpartiet.

⁸ Att Victoria Nuland skulle ha spelat en viktig roll i ”statskuppen” mot Janukovitj är en seglivad myt som inte håller för en närmare granskning. Exempelvis har man påstått att hon och den amerikanske ambassadören skulle ha valt ut medlemmarna i den framtida ukrainska regeringen. Till de proryska författare som påstått detta hör schweizaren Jacques Baud – se [Jacques Baud om Majdanupproret](#), s 5, där påståendet tas upp i mer detalj.

⁹ I Sverige blev Katchanovskis uppsats känd via Richard Sakwas bok, *Frontlinje Ukraina* (2015). För kritiska kommentarer till detta, se [Böcker m m om kriget i Ukraina](#), sid. 2. Där finns också länkar till flera uppsatser som är kritiska till Katchanovskis version. Se även [Skjutningarna på Majdan: Konspirationsteorier och obesvarade frågor](#) av William Risch.

¹⁰ Se [Majdanupproret 2013-14](#) av Peter Johnsson som utförligt redogör för händelseförloppet och dess bakgrund.

¹¹ Om förbudet mot proryska partier, se: [Det här är männen som Ryssland ville sätta i ledningen för Ukraina](#) samt [Lögner i stället för sanningen om Ukraina](#) (s 6 ff)

innebar att partiets valda ledamöter kunde fortsätta sitt parlamentariska arbete som tidigare. Jämför detta med hur verkliga oppositionspartier behandlas i Ryssland. Eller för den delen i stalintidens Sovjetunionen, den period som Kommunistiska Partiet drömmer sig tillbaka till.

De ändringar i språklagarna som majoriteten i parlamentet ville introducera våren 2014 kom aldrig att genomföras och något förbud mot ryska som undervisningsspråk infördes inte. Men under det krig som pågått under tio år, och som sedan två år tillbaka handlar om Ukrainas överlevnad som nation, har man antagit lagar som inneburit inskränkningar i ryskans status. Många med ryska som modersmål, eller som oftast talat ryska i vardagslag, har sedan det fullskaliga kriget inleddes strävat efter att övergå till att bara tala ukrainska. Inte för att det finns något tvång, men för att det för många blivit alltmer motbjudande att använda ockupanternas språk. Samtidigt skäms de flesta inte för att växla mellan språken beroende på vem man talar med. I de otaliga videor med ukrainska frontsoldater som finns tillgängliga på Youtube kan den som har grundläggande kännedom om ryska språket konstatera att man vid fronten ofta talar ryska, utan att någon finner det speciellt märkvärdigt.

Samtidigt som man i de ryskockuperade områdena bränner böcker på det ukrainska språket och försöker utplåna allt ukrainskt kulturarv.

När Carlsson skriver att ”Ukraina präglades våren 2014 av tilltagande högerextremt våld” är det inte Rysslands olagliga annektering av Krim och inte heller den ryska krigföringen i östra Ukraina han syftar på. Det är ganska fantastiskt att Carlsson tydligen inte tycker att inledningen av ett ryskt angreppskrig mot landet och annekteringen av en stor del av Ukrainas territorium inte satte någon prägel på våren 2014!

Att en hel del våld förekom från ukrainska högerextremister under de första åren av lågintensivt krig stämmer, men detta har i stort sett upphört i och med att det fullskaliga kriget inleddes. Nästan alla, oavsett om man står till höger eller vänster, är i princip upptagna av att bekämpa den ryska aggressionen. Det förtjänar att upprepas att extremhögern aldrig fått något stöd att tala om bland de ukrainska väljarna. I valet som Zelenskyjs parti vann 2019 fick högerextrema partier mindre än två procent av rösterna – en tiondel av vad deras motsvarigheter i Sverige fick i det senaste riksdagsvalet. ”Avnazifieringen” av Sverige borde i så fall vara en betydligt mer akut uppgift än motsvarande i Ukraina. För att inte tala om Rysslands allt mer öppet fascistiska regim.

Carlsson skriver: ”På Krimhalvön utlyste det lokala parlamentet en folkomröstning, som i mars [2014] beslutande om anslutning till Ryska federationen.” Och han menar att denna omröstning tveklöst avspeglade folkviljan.

Carlsson nämner över huvud taget inte att hela händelseförloppet inleddes med att influgna fallskärmsjägare från Ryssland och ”små gröna män”, beväpnade soldater utan insignier från den ryska militärbasen på Krim, tog kontrollen över halvön.

Denna ”folkomröstning” som hölls den 16 mars, utan valkampanj och utan opartiska observatörer, hade inte större legitimitet än de ryska val där Putin på förhand bestämmer hur stor majoritet han önskar. Just i detta fall påstod ryska myndigheter att 97 procent röstade för Krims anslutning till Ryssland, med ett valdeltagande på 83 procent. Det fanns inget alternativ att välja för dem som ville bevara Krims status inom ramen för Ukraina. Etniska ukrainare och krimtatarer bojkottade i princip helt omröstningen. Ett par månader efter omröstningen uppgav en rapport från *Ryska presidentrådet för civilsamhället och mänskliga rättigheter* att valdeltagandet i själva verket legat kring 30 procent, varav endast hälften röstade för anslutning till Ryssland. Men Carlsson bryr sig självklart inte om sådana petitesser.¹²

¹² För ytterligare fakta om utvecklingen i östra Ukraina, folkomröstningarna m m, se [Annekteringen av Krim och](#)

En myt som Carlsson och andra vänsterputinister gärna framhåller är att ”extremnationalismen och nazismen har djupa rötter i Ukraina”. För dem börjar historien i princip med Bandera och extremnationalisterna i OUN som under andra världskriget samarbetade med tyskarna och deltog i judeutrotningen. Men vad dessa förståsigpåare inte brytt sig om att ta reda på är att det funnits mycket starka socialistiska och kommunistiska organisationer i Ukraina vid tiden för den ryska revolutionen, rörelser som även stod för ukrainskt oberoende. Från mitten av 20-talet skedde en allt större förryskning och under den av Stalin iscensatta svältkatastrofen i början på 30-talet, som idag kallas Holodomor, och genom den stalinistiska terrorn under slutet av 30-talet, krossades de sista resterna av vänsterkrafterna inom det ukrainska kommunistpartiet och inom alla andra återstående lagliga organisationer som strävade efter att försvara en mer oberoende ukrainsk politik. Kvar fanns bara de underjordiska högernationalisterna som var den enda organiserade kraft som nu återstod för att kanalisera hatet mot det stalinistiska förtrycket. Det var därför som extrema nationalisterna som Stepan Bandera fick ett folkligt stöd.¹³

Putin har vid upprepade tillfällen klargjort att Ukraina är en ”konstgjord” statsbildning som helt saknar existensberättigande, att en ukrainsk nation inte existerar och att ukrainarna är ”lillryssar” som på grund av påstådda händelser för hundratals år sedan inte har rätt att hävda någon egen identitet.

I själva verket är Putin en alltmer högerextrem storrysk nationalist och diktator, vilket gjort honom omåttligt populär inom den amerikanska republikanska extremhögern. Det är alltså ryska fascister och triumphögern som Carlsson och Kommunistiska Partiet väljer att ty sig till. Att lyssna till dagens ukrainska vänster finns inte på kartan för dem.

För Proletären blir då naturligtvis Ukrainas rätt till nationellt självbestämmande och försvar av demokratiska rättigheter mot den ryska imperialismen av noll och intet värde. Att de säger sig vara kritiska till den ryska invasionen får ingen praktisk betydelse för dem. Därmed ställer de sig i praktiken på Putins sida.

Jan Czajkowski

Medlem i nätverket Ukraina-Solidaritet

Lästips

Peter Johnsson: [Majdanupproret 2013-14](#) (bokutdrag)

Dokumentärfilm (avsnitt 1 handlar om Majdanupproret): <https://www.svtplay.se/dokument-utifran-putin-och-vastvarlden>

Carl Mirra: [Tankar om en tanklös bok om kriget i Ukraina](#). Detaljer om bl a det amerikanska sändebudet Nulands roll i Majdanupproret och ”statskuppen”, liksom om utvecklingen i östra Ukraina och Krim.

Om Ukraina och nationellt självbestämmande:

Grusha Gileva: [Var det Lenin som skapade Ukraina?](#)

Fletcher, Gallegos, Rogers: [Ukraina, självbestämmande och den nationella frågan](#)

Jerry Harris: [Marxismen och Ukrainas kamp för oberoende och självbestämmande](#)

[upproret i östra Ukraina 2014](#)

¹³ Se Thomas d'Istria: [Stepan Bandera, glorifierad ultranationalist i Ukraina](#)

Anders Nordström: Reflektioner kring SP:s uttalande om Ukraina

Ur *Ukraina-solidaritet* (Facebook) 5/3 2024

Några förtydligande reflektioner kring varför Socialistisk Politik (SP) resolution inför tvåårsdagen av Rysslands imperialistiska invasion av Ukraina innehåller hyckleri, dubbla budskap samt en rejäl portion fria fantasier.

Vapenstöd till Ukraina. I SP resolutionen,

<https://internationalen.se/innehall/kommentar/2024/tva-ar-efter-invasjonen/>

står ”Arbetar- och folkrörelserna i Europa och på andra håll har inga militära resurser, men vi har vår folkliga solidaritet för att understödja det ukrainska folket på alla områden vi förmår.”

Utan vapenstöd till Ukraina skulle Putins armé för länge sedan ha hållit segerparader på Kievs avenyer. Det vet alla, även SPs ledning. Så för att slippa stå för sitt motstånd mot vapenstöd sopar SP gång på gång under mattan med lika hala som meningslösa formuleringar om att ”vi har inga vapen att ge bort”. Precis som om det handlade om att skicka morfars gamla älgstud-sare till Ukraina och inte ett politiskt ställningstagande, att verka för att det egna landet hjälper Ukraina med de vapen som är ett måste om inte Putin ska segra.

När Vänsterpartiet motsatte sig den svenska Riksdagens första vapenpaket till Ukraina hyllades det på Internationalens ledarsida.¹⁴ Och strax därefter slår Peter Widén från SPs ledning knut på sig själv i frågan med orden ”vi är solidariska med det ukrainska folket, inte statsapparaten” och att ”möjligheten för oss inom vänstern att idag skicka vapen som inte hamnar i den borgerliga statens kontroll är obefintlig”. Vilket han förstås har rätt i, själva poängen med vapenstöd är ju att de stärker den ukrainska arméns möjligheter att slå tillbaka Putins invasion.

Inte någon gång under de två år som gått sedan dess har SP ens antytt en omprövning av detta nej till att stödja Ukraina med vapen. Väl medvetna om hur opinionen också inom vänstern ser ut har taktiken därför blivit att likt vilka kvartspolitiker som helst med ett blött pekfinger i luften lägga ut rökridåer typ ”men vi i vänstern har inga vapen att ge bort”. Särskilt efter att alla Nordens parlamentariskt representerade vänsterpartier nu står upp för vapenstöd till Ukraina skulle det politiska priset för att öppet stå för ”nej till vapenstöd” bli stort. SPs nuvarande strategi att påverka Vänsterpartiet inifrån helt enkelt riskerar att haverera.

Den som vill sticka hål på denna rökfyllda SP-ballong kan förslagsvis be om ett klart och tydligt svar på följande fråga: ”Om SP satt i Sveriges Riksdag skulle ni då ha röstat ja eller nej de 15 stödpaket innehållande vapen och ammunition till Ukraina som antagits.”

Det är också i ljuset av SPs nej till vapenstöd som den märkliga meningen ”*Stöd Ukrainas arbetarsoldater med utrustning, skydd och vård*” ska ses. Arbetarsoldater? Varför inte också de soldater som i det civila är ingenjörer, butiksägare, bönder eller banktjänstemän?

Är detta bara ett litet slarvfel? Nej, det tror jag inte ett ögonblick på. Detta är en typisk ”hundvissling” till de starkast troende. Alla som kan de gammel-trotskistiska koder som SPs ledning i mångt och mycket ännu styrs av kopplar snabbt meningen till tesen att revolutionärer inte kan stödja ”den borgerliga statens” armé, i detta fall den ukrainska armén. Precis som Peter Widén formulerade det i citatet ovan. Bakom den märkliga meningen hägrar istället dimmiga

¹⁴ Men man ändrade sig snabbt efter bl a protester från viktiga V-are, se: [Jonas Sjöstedt om kriget i Ukraina 2022-23](#)

föreställningar om oberoende "arbetarmilis", vilket förstås aldrig blir av men som fungerar som ett sorts alibi för anhängarna till den gamla läran.

Grundplattan för SPs hela Ukrainapolitik stavas ända sedan krigsutbrottet "*Vapenvila*". Så ock i den här aktuella resolutionen. Vapenvila är inget som SP är ensamma om att eftersträva. En annan som med jämna mellanrum sänder ut testballonger om detta är Vladimir Putin, nu senast i torsdagens tal till nationen. I SPs värld ska en vapenvila åtföljas av att Ryssland ska "*dra tillbaka alla trupper från Ukraina*" och "*förhandlingar och fredsuppgörelse utan annekationer för jämlika demokratiska och mänskliga rättigheter för folken i Ryssland och i Ukraina.*"

Bara den som cyniskt låtsas eller lever i en alldeles egen liten drömvärld kan tro på detta scenario. Putin vet förstås vad en vapenvila skulle innebära. Ryssland får chansen att omgruppera och fortsätta bygga upp sin armé. När "presidentvalet" väl är över öppnas möjligheter för nya och större mobiliseringar. De massiva påverkanskampanjerna i väst kan fortsätta och de högerextrema stödtrupperna kan mobiliseras. Grunden läggs för en permanent delning av Ukraina där Ryssland kan behålla de annekterade regionerna och samla kraft för kommande angrepp. Precis som efter annekteringen av Krim 2014.

Allt detta förstår förstås det förkrossande flertalet ukrainare mycket väl. President Zelenskyj har ett brett stöd bakom sig när han i dagsläget avvisar alla propåer om vapenvila och förhandlingar.

SP pratar stort och brett om solidaritet men i de två för kriget helt avgörande frågorna – vapenstöd och synen på omedelbar vapenvila – står organisationen för en politik som är på direkt kollisionskurs med vad den ukrainska regeringen, de ukrainska medborgarna, den ukrainska fackföreningsrörelsen och den ukrainska vänstern förespråkar. I den verkliga verkligheten, där Ukraina låg bortom Övergångsprogrammet ideologiska scheman utkämpar en strid på liv och död mot en imperialistisk invasion, innebär det att ge Putin draghjälp. Objektivt sett, som vi sa på 70-talet.

När vi under samma 70-tal pratade om solidaritet var innebörden att stödja dem som slogs för en rättvis sak på deras egna villkor. Ingen av oss skulle drömma om att kräva vapenvila i Vietnam om FNL och Nordvietnam var emot det. SPs version á la 2020-tal innebär istället att inbäddade i svensk trygghet långt från skyttegravarna och drönarattackerna inlindat men ändå mästrande anse sig veta bäst vilken strategi som bör användas mot de ryska angriparna.

Ingen som läser SP-resolutionen rakt upp och ner kan missta sig på den djupa och givetvis genuina avskyn mot Putin som präglar den. Men läs sedan en gång till. Då framgår också att det är något som saknas. Ingenstans finns nämligen en uttalad önskan om att Ukraina ska gå segrande ur kriget, ingen förhoppning om ukrainska framgångar vid fronten eller om att ockuperad mark ska återtas.

Det är här den verkliga vattendelaren ska sökas när det gäller den progressiva opinion som fördömer Rysslands angreppskrig.

Å ena sidan de som vill att angriparen ska besegras och därför stödjer både civilt och militärt bistånd, såväl till det ukrainska civilsamhället, den ukrainska armén och den ukrainska staten. Som anser att bara så kan demokrati säkras och med den möjligheter till en progressiv samhällsutveckling i folkflertalets intressen.

Å andra sidan finns de som i den militära konflikten ställer sig vid sidan och ropar "sluta skjut"! Eller som SPs styrelse uttryckte det redan veckan efter krigsutbrottet "*Vår uppgift är att tillsammans med fredsrörelser och antimilitarister kräva omedelbart eld upphör*". En ståndpunkt organisationen sedan inte backat en millimeter ifrån.

Nog ekar fortfarande Mikael Wiehes fråga ”är det verkligen fred vi vill ha, till varje tänkbart pris...” genom årtiondena.

En passant kan dessutom tilläggas att det bästa sättet att fälla Putin-regimen med all säkerhet är att tillfoga den ett militärt nederlag. Det är ingen tillfällighet att de ryska revolutionerna 1905 och 1917 både skedde i efterdyningarna av ryska nederlag på slagfältet.

Som någon sorts ”alternativ” till att militärt bemöta Putins aggressionskrig för resolutionen fram idén att ”upphäva banksekretessen” och konfiskera ryska oligarkers tillgångar i väst. Självfallet är det bra ju mer kapital de ryska oligarkerna kan berövas, men resolutionsförfattarna är uppenbarligen inte insatta i EUs, eller för den delen USAs, banklagstiftning.

Det finns inte längre någon ”banksekretess” som gör att ländernas myndigheter inte kan se vem som äger vad. Och mycket riktigt har redan väldiga tillgångar tillhörande ryska oligarker frysts av EU och G7-länderna, sammanlagt ca 260 miljarder euro, alltså motsvarande ca 2900 miljarder svenska kronor. Två tredjedelar av beloppen i EU. Till detta kommer de ca 300 miljarder dollar av den ryska centralbankens valuta-reserv som fanns placerade i väst och som frystes när kriget inleddes. Det utgjorde då närmare 50 procent av Rysslands samlade valuta-reserv.

Och arbetat fortsätter steg för steg. Mer än 2500 ryska medborgare är idag utsatta för sanktioner, och EU-ländernas, USAs och andra G7-länders myndigheter arbetar idogt för att spåra upp och frysa deras ekonomiska tillgångar i väst. Men det går långsamt, och anledningen är inte någon ”banksekretess” utan främst att mycket av oligarkernas tillgångar ägs indirekt via bulvaner. Att följa trådarna bakåt och kartlägga de verkliga ägarna är svårt och tar tid. Här finns också ett reellt problem för de som vill hålla fast vid grundläggande rättssäkerhetsprinciper. Det går inte att frysa tillgångar bara för att man ”tror” att de tillhör en oligark, eller ”misstänker” att så är fallet. Det måste kunna ledas i bevis på ett sätt som håller juridiskt, för enligt de rättsstatsprinciper som gäller ska alla som får tillgångar frysta ha rätt att få saken prövad i domstol.

Att tillgångar har frysts innebär att ägaren berövats allt inflytande över dem. Det kan men måste inte vara ett förstadium till att de konfiskeras. Slutresultatet beror bland annat på utfallet av rättsliga prövningar och förstås de enskilda staternas vilja. Redan idag driver dock EU-kommissionen att avkastningen på de i EU frysta tillgångarna ska användas till stöd till Ukraina och Joe Biden vill att nästa G7-möte beslutar om att frysa ryska tillgångar ska finansiera stöd till Ukraina.

Det ska tilläggas att de ryska oligarkerna inte bara får väldiga tillgångar frysta, de berövas också alla möjligheter att fortsätta göra affärer i väst. Tyvärr är det bara att konstatera att allt detta sammantaget inte haft ens en marginell effekt på Putin-regimens krigföring. Däremot har ett drygt tiotal oligarker hastigt och mystiskt avlidit, typ råka ramla ut genom ett hotellfönster från tredje våningen, efter att ha rest mycket försynta frågetecken kring Putins krigs-äventyr. Klart är att oligarkerna styr inte Putin, det är Putin som styr oligarkerna.

Det är likaledes klart att den tid för länge sedan är förbi då SP och dess själsfränder kunde slinka ned i Övergångsprogramrets källarförråd och hämta upp en käck paroll som fungerar i dagens politiska verklighet.

Och medan jag ändå sitter framför tangentbordet i denna fråga kan jag inte låta bli att ta upp Internationalens nyårsledare (11/1 2024), något av det mest motbjudande jag läst i vänsterpress på mycket, mycket länge. Där står ”**Samtidigt tillhör också de överoptimistiska tongångarna om Ukrainas förestående seger ett önsketänkande. Det uttröttade ukrainska försvaret med dokumenterad vapenbrist, deserteringar och tvångsvärvingar och sviktande**

internationellt stöd kan i längden svårligen hävda sig mot den ryska numera mobiliserande krigsmaskinen.”

Att de ukrainska soldater som varje dag riskerar livet för att hejda en fascistisk invasionsarmé idag slåss i underläge på flera ställen längs den 1000 kilometer långa fronten är ingen hemlighet. Det bör få varje anständig människa som tar talet om solidariteten med Ukraina på allvar att fråga ”vilket stöd behöver ni, vad kan vi hjälpa er med”.

Så icke Socialistisk Politik (vars politik Internationalens ledare för till torgs). Istället spottar man de ukrainska soldaterna i ansiktet med att mellan raderna säga ”sorry, grabbar och tjejer, det är ingen idé, det där klarar ni aldrig”. Och det med ett tonfall som snarast verkar skadeglatt. För att avslutningsvis än en gång veva de egna fantasiförslagen om att bara ”banksekretessen” hävs så kan Putin besegras. Går det att få en bättre illustration på SPs krampaktiga försök att vara ”solidarisk” med Ukraina utan att behöva lätta på den egna ideologiska tvångströjan.

Vad gäller påståendet att den ukrainska armén plågas av att soldater deserterar så är detta för övrigt något som helt gått internationella media förbi. Så antingen har Internationalen här ett nyhetscoop av världsformat. Eller så är det bara ett sjaskigt ”hitte-på” för att försöka ge trovärdighet åt tidningens tes att motstånd är meningslöst och ”omedelbar vapenvila” är det enda rätta. Var och en får göra en egen bedömning av vilken förklaring som verkar troligast.

Jan Czajkowski: Vänstern i väst vet alltid bäst

Ur *Flamman* 21/3 2024

Fastän den ryska ledningen är tydlig med att hela Ukraina borde vara ryskt, påstår ”fredsvänstern” att förhandlingar är möjliga. Därmed ställer de sig på Putins sida.

Ni har säkert hört det förr: Om ryssarna slutar kriga blir det fred i Ukraina. Om ukrainarna slutar kriga finns det inte längre något Ukraina.

I all sin enkelhet sammanfattar det vad kriget i Ukraina fortfarande handlar om efter två år. Det är därför frasen ständigt återkommer, formulerad ungefär som ovan.

Men det finns en hel del som inte håller med, som tycker att det är en otillåten förenkling. Däribland stora delar av den internationella vänstern, de som säger nej till att skicka vapen till Ukraina. Låt oss för enkelhetens skull kalla dem ”fredsvänstern”. De menar att vad som krävs för att få slut på kriget är omedelbart eldupphör och förhandlingar. Mer vapen till Ukraina kommer bara att förlänga kriget.

Underförstått skulle Ukraina kunna köpa sig fred genom att avstå från de landområden som annekterats av Ryssland – Krim och östra Ukraina. Ju längre kriget fortsätter utan något avgörande, desto starkare lär pressen bli på Ukraina att acceptera en sådan lösning.

Problemet är att ukrainarna inte går med på detta. De pekar på att det skulle permanenta en flyktkatastrof där miljoner förlorar sina hem. Folk som bor i de ockuperade områdena är inte beredda att fortsätta leva på knä under ryskt förtryck.

Men fredsvänstern vill bara ha slut på kriget till varje pris. Därför vill man inte heller lyssna till den ukrainska vänstern, som just i frågan om kriget i grund och botten är överens med sin regering om att landet måste försvaras. Just därför verkar fredsvänstern i väst anse att den ukrainska vänstern inte är någon ”verklig” vänster. Därför är de inte intresserade av att sprida tidningsartiklar av den ukrainska vänstern, eller gå på möten där ukrainska socialister lägger ut texten, eller ens att delta i demonstrationer för Ukrainas sak.

Fredsvänstern lägger i stället sin mesta energi på att förklara vad de menar är orsakerna till kriget, framför allt att Väst pressat Ryssland genom att utvidga Nato österut, så att Ryssland till slut tvingats att reagera – argument hämtade från de ryska trollfabrikerna.

Märkligt nog vägrar de att lyssna till det som Vladimir Putin menar är kärnan till varför kriget inleddes. Sedan ett tiotal år tillbaka har han gång på gång återkommit till idén om att Ukraina inte har något existensberättigande, att det aldrig har funnits någon ukrainsk nation eller kultur.¹⁵ Hans målsättning är att gå till historien som den som återuppräftar det gamla ryska imperiet.

Jag har hittills aldrig sett någon från fredsvänstern kommentera hur Putin och hans språkrör gång på gång förnekar Ukrainas existens.

Dmitrij Medvedev, som under 2008–2012 var Rysslands formella president och som fortfarande sitter vid Putins sida, sammanfattade detta den 17 januari i år på Telegram:

Ukrainas existens är dödlig för ukrainarna. Då menar jag inte bara den nuvarande staten, utan varje, absolut vilket Ukraina som helst. Varför? Närvaron av en oberoende stat på historiskt ryska territorier kommer att vara ett ständigt skäl för oss till förnyade fientligheter. [...] Men den ukrainska befolkningen kommer till slut att välja livet och inse hur katastrofal Ukrainas existens är för dem. I valet mellan evigt krig, oundviklig död och liv kommer den överväldigande majoriteten av ukrainare att till slut välja livet.

Medvedev förklarade att det är ”100 procents sannolikhet” för en ny konflikt, oavsett vilka säkerhetsgarantier som undertecknas mellan Ukraina och Väst. ”Varken Ukrainas associering med EU eller ens anslutning av detta konstgjorda land till NATO kommer att förhindra det”, förklarade Medvedev och tillade att en sådan konflikt kan komma att inträffa inom 10 eller 15 år.

Egentligen är alltså folket i Ukraina, inklusive vänstern, överens med den ryska statsledningen om krigets grundorsaker [och Moskvas målsättning]. Men fredsvänstern vill inte lyssna på någon av sidorna. De kommer inte att kommentera Medvedevs uttalande. De lösningar till konflikten de förespråkar kräver att de är blinda och döva för vad parterna verkligen säger.

Det som de förespråkar är inte en lösning för fred. Det är att i praktisk handling ställa sig på Putins sida i kriget och bädda för folkmord.

Jan Czajkowski, *medlem i Ukraina-solidaritet*.

Lästips

[Jonas Sjöstedt om kriget i Ukraina 2022-23](#)

[Oksana Dutchak: 10 förskräckliga vänsterargument mot det ukrainska motståndet](#)

Martin Fahlgren: [Med historien som fiende – ordföranden i Sveriges Fredsråd](#) och [Jacques Baud om Majdanupproret](#)

Carl Mirra: [Tankar om en tanklös bok om kriget i Ukraina](#)

Se även: [Så reagerar svensk extremhöger på kriget i Ukraina](#) (ETC)

¹⁵ Se t ex Putins tal [Om den historiska enheten mellan ryssar och ukrainare](#) (i juli 2021)